

Pomaly sa prebudím a vyklížnem zo sna, v ktorom v jednej chvíli letím a vzápätí sa ponáram do blankytnej vody. Zamračím sa a rukami si odhrniem pramienok čiernych vlasov z tváre. So zastonaním zdvihnem hlavu z vankúša a otvorím oči. Zažmurkám do prestupujúceho tenučkého pásika briezdenia, ktoré sa vkráda dovnútra pomedzi záclony.

Ihneď precitnem zo spánku a spomeniem si, kde vlastne som.

S povzdychom zo seba strasiem zvyšky obľúbeného sna.

Zízam na strop, sledujem pomaly sa točiacie lopatky ventilácie, kým na mňa dolieha realita a celú ma pohlcuje. Som taká vzdialená od toho sna, od akéhokoľvek miesta, kde môžem voľne lietať alebo

plávať. Od túžby sa mi chce plakať. A to za mňa rozhodne. Viem, čo musím urobiť.

Odhrnem prikrývky a chvatne vyskočím z postele, dúfajúc, že zmiznem z domu skôr, ako sa mama zobudí a začne tu pobežovať. Letmým pohľadom zažmurkám na digitálne hodiny. Je na to už takmer neskoro.

Pravdaže, nie tak celkom mi dokáže zabrániť v tom, aby som šla von. Možno by aj chcela, ale neurobí to. To je to, na čo má táto malá dovolenka predsa slúžiť. Na to, aby som vypadla zo svorky a dostala sa do vonkajšieho sveta a aby som zistila, ako treba vychádzať s ľuďmi. Je to potrebná zručnosť pre každého draki. Sme tu, aby ma na to pripravili.

Napriek tomu ma mama bude bombardovať zvyčajnými otázkami. A varovaniami. Tááák veľa upozornení sa dočkám.

Rýchlo sa prezlečiem. Stojím pred zrkadlom a tromi drsnými pohybmi si kefou prečešem tmavé, do modra sfarbené vlasy. Stočím si ich a úhľadne zapleťiem do vrkoča.

Vybehnem z izby, uháňam dolu schodmi a keď narazím na výzgavý schod, zatvorím oči.

„Az?“

Stuhnem a privriem oči, pomaly a dlho žmúrim

pred seba. Dúfam, že po tom, čo sa rozhostí ticho, vypustí ten zvuk z hlavy.

Nemám to šťastie.

„Az? Si to ty?“

Zhlboka si vydýchnem a obrátim sa smerom do kuchyne. Mama je pri sporáku, mieša na panvici zmes zeleniny. Rozmiešané vajíčka stoja a čakajú vo vedľajšej miske.

„Omeletu?“ ponúkne. Kútikom oka ma pozorne skúma. Obočie jej vystrelí hore pri pohľade na plavky, ktoré mi vykúkajú spoza goliera košele. Jej skúmavý pohľad klesne na moje chodidlá. Urobí ten pohyb, keď vystrčí bok, a ja viem, že paľba otázok čochvíľa začne.

„Ideš niekam?“

„Len si idem zaplávať.“

Svoj pohľad zabodne do otca, ktorý sedí pri stole. Očividne dúfa, že na to niečo povie, no on ani len nezdvihne pohľad od knihy. Sťažka vydýchne a ja sa pokúsim o chabý úsmev. Otcov nos je stále zapichnutý v knihe. Cíti sa omnoho pohodlnejšie pri starodávnych textoch a rozpravách, ktoré mapujú históriu nášho druhu, než pri tom, čo sa práve odohráva okolo neho. Je to ironické, ak zväžim, že je učiteľom draki histórie. Mohlo by sa zdať, že ho bude zaujímať pozorovanie života, ktorý sa mu odohráva pred očami.

Mama znechutene odfrkne a svoj modrooký pohľad zdvihne späť smerom ku mne. Mám pocit, že sa jej zreničky zúžili a zachveli. Je to, samozrejme, len moja predstavivosť. Mama sa veľmi kontroluje, jej draki je neustále v strehu. „Naozaj si myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Mami, no tak. Nemôžeš odo mňa čakať, že zostanem trčať v tomto dome celé dni. Na dovolenke má byť zábava, pamätáš si? To je dôvod, prečo ľudia chodia na dovolenku.“

„Správne. *Ludia*.“ Jej dôraz na to slovo je úmyselný. Upiera na mňa svoj zrak, kým neuhnem.

Zhlboka sa nadýchnem a rozhodím po bokoch rukami. „Viem. Chápem. Ale nemôžem len sedieť doma a zízať na tieto steny celý mesiac. To úplne kazí pravý zmysel toho, prečo sme sem prišli.“

Mama sa znova pozrie na otca, akoby sa do nás nebudaj mohol zamiešať. On však len otočí ďalšiu stranu.

Využijem svoju výhodu: „Mami, nechystám sa urobiť nič hlúpe.“

Znova sa na mňa pozrie. Po dlhej chvíli varovne zdvihne prst mojím smerom. „Môžeš ísť von, ale žiadne plávanie. Bez môjho alebo otcovho dozoru ti v blízkosti vody nedôverujem.“

Namiesto hádania sa šťastne prikývnem. Cítim

sa, akoby som vyhrala toto kolo. „Žiadne plávanie! Len pobežím k vode a omočím si nohy. To je všetko.“

Vyrútim sa vpred, schmatnem zo stola banán a vtisnem jej na líce pusy, ignorujúc jej prskajúce protesty. S nedôverou odfrkne a zavolá na mňa: „Akoby som tomu aj mohla veriť!“

Uškrniem sa a zvolám naspäť: „Nemala si vybrať miesto tak blízko pri jazere!“

Skôr, než stihne odpovedať, skočím na schody verandy a nechám sa nosom doviest' až k vode.

Cítim to. Cítim *vlbkosť*. Tak ako hneď zavetrím vôňu grilovaného mäsa, vždy viem rozpoznať aj blízkosť vody. Skôr ako sa dostanem k mólu, ktoré vystupuje až do jazera, zabočím vpravo a predieram sa cez les.

Medzi lístím zbadám záblesky hlbokého tmavomodrého jazera. Včera bola voda zelenšia, rozvírená víkendovou premávkou člnov, ale dnes sa ich po hladine premáva iba zopár. Napriek tomu by som prijala trochu viac súkromia.

Samozrejme, že som aj predtým videla ľudí. Rozprávala som sa s nimi, ale nikdy som sa pri tom necítila prirodzene a pohodlne. Aby som bola úprimná, vždy som bola pri nich trochu plachá. Kedykoľvek som išla s Jacindou alebo inými kamarátkami do

mesta, nechala som na nich všetky rozhovory a interakciu. Uprednostňovala som stáť v úzadí.

Je smiešne, ako si mama myslí, že by som sa mohla dostať do problémov. Domnieva sa, že by som sa úmyselne prezradila? To by vyžadovalo určitú dávku odvahy, ktorá mi chýba, keď som medzi ľuďmi. Príliš sa bojím toho, že cezo mňa uvidia priamo do hlúbky mojej podstaty. Že uvidia, čo číha pod povrchom.

Včera, keď sme pricestovali, som skontrolovala okolie. Jazero je v pohode, ale našla by som niekde aj lepšie miesto. Kľučkujem pomedzi stromy, vlním sa ako potok, ktorý sa kľukatí cez horský priesmyk. Moje bosé nohy potichu dopadajú na suché lístie a vetvičky. Idem rovno za nosom.

Napokon to nájdem. Usmejem sa a vykročím z hustého lístia na breh rybníka. Je dokonalý. Menší, viac v ústraní, mimo dosahu turistov. Zátoka je trochu väčšia ako tento rybník. Jediná vec, ktorá ho spája s väčším jazerom, je tenký pás vody.

Uprostred vody sa hompáľa drevené mólo, maják pre plavcov. Viem si predstaviť vyznávačov slnka, ako rozprestierajú uteráky a vystavujú tu na obdiv svoje telá. Nateraz je to tu prázdne.

Očividne toto miesto nie je celkom neznáme, ale nad tmavou vodou sa vo vzduchu vznáša opustenosť.